



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/2018-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti MAXIMA FINANCE, s. r. o., Orlia 3, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Vojenská 14, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 45/2010, za účasti Okresného súdu Košice-okolie, a takto

### **r o z h o d o l :**

1. Základné právo obchodnej spoločnosti MAXIMA FINANCE, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 45/2010 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice-okolie p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 45/2010 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Obchodnej spoločnosti MAXIMA FINANCE, s. r. o., p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré jej j e Okresný súd Košice-okolie p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice-okolie j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti MAXIMA FINANCE, s. r. o., trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet advokáta JUDr. Ivana Husára do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 131/2018-19 zo 14. februára 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti MAXIMA FINANCE, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), doručенú ústavnému súdu 23. júna 2017, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 45/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka je ako žalovaná účastníčkou napadnutého konania, ktorého predmetom je rozhodovanie

o „žalob[e] o určenie neplatnosti zmlúv“. Konanie sa začalo v marci 2010 a v čase podania sťažnosti na ústavnom súde nebolo právoplatne skončené.

Sťažovateľka tvrdí, že postup okresného súdu v napadnutom konaní je ako celok poznačený zbytočnými priet'ahmi.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„Základné právo MAXIMA FINANCE s. r. o... na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie vedenom pod sp. zn. 11 C/45/2010 porušené bolo.*

*Okresnému súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/45/2010 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.*

*Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 500 €...*

*Okresnému súdu Košice-okolie ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia...“*

K opodstatnenosti sťažnosti sa vyjadril aj okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky prípisom sp. zn. 1 SprV 487/17 z 15. januára 2018, v ktorom je uvedené:

*„Z prehľadu a priebehu vykonaných úkonov vyplýva obdobie kratšej nečinnosti tunajšieho súdu v období od septembra 2010 do februára 2011, od marca 2013 do januára 2014, od marca 2014 do júna 2014, od januára 2015 do apríla 2015, od februára 2017 do júna 2017.*

*Pre úplnosť uvádzam, že v období od 20. 8. 2014 do 14. 10. 2014 a od 7. 8. 2015 do 9. 1. 2017 sa spis nachádzal na Krajskom súde v Košiciach za účelom rozhodnutia o námietke zaujatosti voči zákonnej sudkyňi a odvolaniu žalovaného proti rozsudku. Od dňa 18. 7. 2017 do 3. 11. 2017 sa spis nachádzal na Najvyššom súde za účelom rozhodnutia o dovolaní žalobcov. Postup súdu bol zároveň sťažený aj neúčast'ami strán sporu na pojednávaniach v dňoch 5. 9. 2011, 4. 2. 2012, 27. 2. 2012, 22. 3. 2013.*

*Po podaní sťažnosti žalobcov na priet'ahy v konaní dňa 20. 5. 2014, evidovanej pod Spr 46/14, vzhľadom na zistené obdobie nečinnosti súdu bola sťažnosť žalobcov*

*na prietahy v konaní dňa 19. 6. 2014 vyhodnotená ako dôvodná. Zákonná sudkyňa bola oboznámená s obsahom sťažnosti žalobcov. Nad ďalšou plynulosťou konania bol nariadený dohľad predsedníčky súdu s tým, že zákonnej sudkyňi bolo uložené každé dva mesiace podať k rukám predsedníčky súdu správu o stave konania. Sťažnostný spis bol predložený dozornému úradníkovi tunajšieho súdu na sledovanie veci.*

*Vzhľadom na uvedené mám za to, že ústavná sťažnosť sťažovateľov nesmeruje proti aktuálnemu, či trvajúcemu stavu nečinnosti súdu, a preto nie je prostriedkom na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, resp. tomu, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo...*

*Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že sťažovateľmi žiadané finančné zadosťučinenie je neprimerane vysoké a navrhujem ústavnému súdu, aby v prípade vyslovenia, že právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote porušené bolo, priznal im nižšie ako žiadané finančné zadosť učinenie.“*

Spoločne s vyjadrením okresného súdu bol ústavnému súdu doručený aj prehľad doteraz vykonaných úkonov:

- „29. 3. 2010 – doplnenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia PZ žalobcov,*
- 7. 4. 2010 – uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia,*
- 20. 4. 2010 – oznámenie dražobníka*
- 3. 5. 2010 – odvolanie PZ žalovaného proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia.*
- 4. 5. 2010 – súdu doručené PZ žalovaného prílohy k odvolaniu, vyjadrenie k žalobe,*
- 5. 5. 2010 – uznesenie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, odvolanie odoslané PZ žalobcov,*
- 17. 5. 2010 – vyjadrenie PZ žalobcov k odvolaniu žalovaného,*
- 20. 5. 2010 – zaplatený súdny poplatok za odvolanie,*
- 17. 6. 2010 – spis predložený na Krajský súd v Košiciach,*
- 7. 7. 2010 – návrat spisu z Krajského súdu v Košiciach – uznesenie zo dňa 29. 6. 2010,*
- 14. 7. 2010 – vytýčený termín pojednávania na deň 13. 9. 2010,*

13. 9. 2010 – pojednávanie – odročené na neurčito; súdu doručené rozšírenie žalobného návrhu,

22. 2. 2011 – uznesenie o pripustení zmeny žalobného návrhu; výzva na zaplatenie súdneho poplatku,

22. 3. 2011 – zaplatený súdny poplatok

16. 5. 2011 – vytýčený termín pojednávania na 21. 6. 2011,

31. 5. 2011 – žiadosť PZ žalovaného o odročenie pojednávania; pojednávania odročené na deň 5. 9. 2011,

5. 9. 2011 – pojednávanie – odročené na 24. 10. 2011,

24. 10. 2011 – pojednávanie – odročené na 13. 12. 2011, za účelom predvolania svedka,

13. 12. 2011 – pojednávanie – odročené na 27. 2. 2012, za účelom predloženia stanovísk,

27. 2. 2012 – pojednávanie – odročené na 2. 4. 2012, pre neúčast' žalobcov, PZ,

29. 3. 2012 – súdu doručené vyjadrenie žalovaného vo veci,

2. 4. 2012 – úradný záznam o zrušení termínu pojednávania zo zdravotných dôvodov sudkyne,

11. 4. 2012 – vytýčený termín pojednávania na 22. 5. 2012,

21. 5. 2012 – vyjadrenie PZ žalobcov,

22. 5. 2012 – pojednávanie – odročené na neurčito,

21. 6. 2012 – uznesenie o pripustení zmeny žalobného návrhu,

9. 11. 2012 – výzva žalovanému,

23. 11. 2012 – súdu doručené zmluvy PZ žalobcov,

14. 12. 2012 – vytýčený termín pojednávania na 4. 2. 2012,

18.12.2012 – žiadosť o vrátenie súdneho poplatku,

29.1.2013 – súdu doručená od PZ žalovaného žiadosť o odročenie pojednávania a vyjadrenie k zmenenému návrhu,

31. 1. 2013 – upovedomenie o odročení pojednávania zo dňa 4. 2. 2013 na 4. 3. 2013,

4. 3. 2013 – pojednávanie – odročené na 22. 3. 2013,

22. 3. 2013 – vyčíslenie trov konania PZ žalobcov,

22. 3. 2013 – pojednávanie – odročené na neurčito, neúčast' žalobcov, PZ ,  
7. 6. 2013 – podanie PZ žalobcov,  
23. 1. 2014 – žiadosť adresovaná katastrálnemu úradu, uznesenie o vrátení súdneho poplatku,  
12. 2. 2014 – súdu doručená odpoveď na žiadosť zo dňa 23. 1. 2014,  
4. 3. 2014 – doručovanie právoplatného uznesenia Daňovému úradu Moldava nad Bodvou,  
25. 3. 2014 – žiadosť PZ žalobcov o vytýčenie termínu pojednávania,  
18. 6. 2014 – vytýčenie termínu pojednávania na 8. 7. 2014,  
7. 7. 2014 – žalobcami podaná námietka zaujatosti voči sudkyňi,  
8. 7. 2014 – pojednávanie – odročené na neurčito z dôvodu žalobcami podanej námietky zaujatosti voči sudkyňi,  
22. 7. 2014 – závada v doručení žalovaného,  
20. 8. 2014 – predložený spis na Krajský súd v Košiciach (námietka zaujatosti),  
14. 10. 2014 – návrat spisu z Krajského súdu Košice (uznesenie zo dňa 25. 8. 2014),  
22. 11. 2014 – vytýčený termín pojednávania na 13. 1. 2015,  
13. 1. 2015 – pojednávanie – vyhlásený rozsudok,  
16. 1. 2015 – vyčíslenie trov konania PZ žalobcov,  
12. 2. 2015 – žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie súdneho rozhodnutia, lehota predĺžená do 20. 4. 2015,  
20. 4. 2015 – písomné vyhotovenie rozsudku,  
22. 4. 2015 – expedovaný rozsudok,  
6. 5. 2015 – odvolanie žalovaného proti rozsudku,  
25. 6. 2015 – žiadosť PZ žalobcov o doručenie odvolania, odvolanie doručené na vyjadrenie, uznesenie o vyrúbem súdneho poplatku za odvolanie,  
8. 7. 2015 – zaplatený súdny poplatok,  
7. 8. 2015 – spis predložený na Krajský súd Košice,  
5. 10. 2015 – na KS Košice predložené vyjadrenie PZ žalobcov k odvolaniu,  
9. 1. 2017 – návrat spisu z Krajského súdu v Košiciach (uznesenie zo dňa 23. 11. 2016)  
13. 1. 2017 – expedovanie uznesenia KS Košice,

23. 1. 2017 – vyjadrenie PZ žalobcov,  
16. 2. 2017 – súdu doručené dovolanie PZ žalobcov proti uzneseniu KS Košice,  
9. 6. 2017 – referát sudkyne,  
12. 6. 2017 – doručovanie dovolania PZ žalovaného,  
15. 6. 2017 – vyjadrenie PZ žalovaného k výzve súdu,  
23. 6. 2017 – vyjadrenie PZ žalovaného k dovolaniu,  
4. 7. 2017 – doručované vyjadrenie,  
18. 7. 2017 – spis predložený na Najvyšší súd SR,  
3. 11. 2017 – návrat spisu z Najvyššieho súdu SR (uznesenie zo dňa 25. 10. 2017),  
10. 1. 2017 – expedovanie uznesenia Najvyššieho súdu SR. “

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne

prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. V súčasnosti od 1. júla 2016 tieto povinnosti vychádzajú zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), najmä z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie

prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Z hľadiska prvého kritéria ústavný súd zastáva názor, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o žalobe o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Ústavný súd konštatuje, že právnu vec sťažovateľky nemožno považovať za právne ani fakticky zložitú. Právnu a faktickú zložitost' nenamietal ani okresný súd.

Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa sama čiastočne prispela k predĺženiu napadnutého konania, keď boli z dôvodu kolízie pojednávania jej právneho zástupcu odročené pojednávania nariadené na 21. jún 2011 a 4. február 2013.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním efektivity napadnutého konania upriamuje pozornosť na svoju judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústreďená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť

štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

Ústavný súd po preskúmaní zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že na celkovej dĺžke napadnutého konania sa podpísali predovšetkým viaceré obdobia opakovanej krátkodobej nečinnosti okresného súdu, a to od 13. septembra 2010 do 22. februára 2011, od 22. marca 2013 do 23. januára 2014, od 4. marca 2014 do 18. júna 2014 a od 16. februára 2017 do 12. júna 2017 (bližšie prehľad úkonov), ako aj neefektívna činnosť okresného súdu, v dôsledku ktorej bol jeho meritórny rozsudok č. k. 11 C 45/2010-201 z 13. januára 2015 Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako odvolacím súdom uznesením č. k. 1 Co 489/2015-239 z 23. novembra 2016 zrušený z dôvodu, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení, keď na vec aplikoval právny predpis v neaktuálnom znení, a tiež z dôvodu, že jeho rozsudok bol nepreskúmatel'ný pre nedostatok dôvodov.

V súvislosti s posudzovaním postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dobu, resp. obdobie, počas ktorého sa súdny spis nahádzal na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o podanej námietke zaujatosti (od 20. augusta 2014 do 14. októbra 2014) a z dôvodu rozhodovania o podanom odvolaní (od 7. augusta 2015 do 9. januára 2017) a na Najvyššom súde Slovenskej republiky z dôvodu rozhodovania o podanom dovolaní (od 18. júla 2017 do 3. novembra 2017), nemožno pripočítat' na ťarchu okresného súdu, ktorý v tomto čase objektívne nemohol ovplyvniť priebeh ani plynulosť napadnutého konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

### III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 500 €, čo odôvodňuje celkovou dĺžkou konania v trvaní viac ako sedem rokov, dlhodobou osobnou frustráciou z nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu v napadnutom konaní a pocitom „*straty dôvery, že žij[e] v právnom a civilizovanom štáte*“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu (predmet napadnutého konania, jeho celkovú dĺžku, ako i obdobia absolútnej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu), ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom pred ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za dva úkony vykonané v roku 2017 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie sťažnosti), a to každý úkon 147,33 €, t. j. spolu 294,66 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát 8,84 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 312,34 €. Keďže advokát JUDr. Ivan Husár je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 10. mája 2018, ktoré bolo ústavnému súdu

doručené 14. mája 2018, nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal. Trovy právneho zastúpenia teda boli priznané v celkovej sume 374,81 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018